

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M.K.**

skazanego za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 9 maja 2023r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 maja 2022r., sygn. akt V Ka 1331/20,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi

z dnia 10 lipca 2020r., sygn. akt IV K 1140/19

na podstawie art. 532§1 i §3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, iż wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie takiej argumentacji nie zawiera, ograniczając się w istocie do wskazania na rangę podniesionych w kasacji zarzutów i twierdzenia o oczywistości negatywnych konsekwencji jakie miałyby ponieść skazany w przypadku jego nieuwzględnienia, bez ich skonkretyzowania.

Stwierdzić zatem wypada, że sam fakt złożenia kasacji nie może obligować Sądu Najwyższego do wstrzymania wykonania kary. Nie można bowiem zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

W wywiedzionej kasacji obrońca podniósł w pkt I zarzut wystąpienia w sprawie uchybienia o randze bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 413§1 pkt 4 k.p.k. Uchybienie w tej przestrzeni miało polegać na sprzeczności „sentencji wyroku skazującego Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. IV K 1140/19 z treścią zarzutów będących podstawą skierowania aktu oskarżenia i czterech zarzutów wobec oskarżonego M.K., albowiem (...) w tenorze i sentencji wyroku przypisano oskarżonemu łącznie pięć zarzutów wbrew skardze oskarżyciela publicznego, przy czym co do jednego (pierwszego wskazującego jednoznacznie w swej treści, iż obejmuje on działanie wspólnie i porozumieniu również M.K.) nie orzeczono w wyroku skazującym sądu I instancji w ogóle”.

Z kolei w pkt II kasacji skarżący postawił zarzut rażącego naruszenia prawa, „które miało istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu I i II instancji w postaci – w odniesieniu do czynu opisanego w pkt IV wyroku - wydania wyroku mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, o czym mowa w art. 17§1 pkt 9 k.p.k., co skutkowało wystąpieniem bezwzględnej podstawy odwoławczej wskazanej w art. 439§1 pkt 9 k.p.k. (...)”.

Podkreślenia wymaga na wstępie, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532§1 k.p.k. wniosku, nie może być kompleksowa merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych we wniosku okoliczności.

Na obecnym etapie postępowania można zatem jedynie wskazać, że z sentencji wyroku Sądu Rejonowego wynika, że w ramach czterech zarzuconych

M.K. aktem oskarżenia czynów, został on uznany winnym w sumie trzech przestępstw. Lektura wydanego w sprawie orzeczenia nie potwierdza zatem twierdzenia, że „w tenorze i sentencji wyroku przypisano oskarżonemu łącznie pięć zarzutów wbrew skardze oskarżyciela publicznego”. Z kolei problematyka poruszona w pkt 2 kasacji stanowiła uprzednio podstawę (rozpoznanego przez Sąd Okręgowy) zarzutu z pkt 2 apelacji. Omawiając ją pokrótce należy podnieść, że objęcie przez prokuratora ściganiem, w trybie art. 60§1 k.p.k., przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego (a takim jest czyn z art. 157§2 k.k.), powoduje, że postępowanie w sprawie toczy się wówczas z urzędu (art. 60§2 k.p.k.). Prokurator w przedmiotowym postępowaniu uznał, że za pociągnięciem sprawcy do odpowiedzialności za popełnione przestępstwo przemawia, a wręcz wymaga tego, interes społeczny, stojący w tym układzie ponad partykularny interes pokrzywdzonego, który nie żądał ścigania sprawcy.

Nie przesądzając kierunku przyszłego rozstrzygnięcia, podnieść należy, że zdecydowanie przedwczesne byłoby twierdzenie, że w sprawie już obecnie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów. Co zaś do oceny pozostałych zarzutów kasacyjnych, ich zasadność nie może być postrzegana jako jednoznaczna, skoro w odpowiedzi na wywiedziony nadzwyczajny środek odwoławczy prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako bezzasadnej.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sad Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(Z.K.)

[ms]

